

TRƯỜNG ĐẠI HỌC VĂN HÓA HÀ NỘI
KHOA VIẾT VĂN – VIẾT BÁO

VŨ THỊ TRANG

TÁC PHẨM TỐT NGHIỆP
(KHÓA 11, NĂM 2008 – 2012)

Người hướng dẫn : Nguyễn Hữu Quý

HÀ NỘI – 2012

TRƯỜNG ĐẠI HỌC VĂN HÓA HÀ NỘI
KHOA VIẾT VĂN – VIẾT BÁO

VŨ THỊ TRANG

TÁC PHẨM TỐT NGHIỆP
(KHÓA 11, NĂM 2008 – 2012)

Người hướng dẫn : Nguyễn Hữu Quý

HÀ NỘI – 2012

LỜI CẢM ƠN

Em xin trân trọng cảm ơn Quý Thầy Cô của Trường, của Khoa, đặc biệt là thầy Văn Giá đã tạo điều kiện thuận lợi cho chúng em hoàn thành khóa học đầy ý nghĩa.

Em xin trân trọng cảm ơn các Nhà văn, Nhà thơ, Nhà nghiên cứu phê bình đã tận tâm dạy bảo, truyền đạt kinh nghiệm văn chương quý báu cho chúng em trong bốn năm học qua.

Xin cảm ơn những người bạn đã bên tôi trong những ngày gian khó nhất.

Đặc biệt, em xin được gửi lời cảm ơn sâu sắc nhất đến Nhà thơ Nguyễn Hữu Quý và Nhà phê bình Văn học Chu Văn Sơn đã tận tình hướng dẫn và giúp đỡ em hoàn thành Tác phẩm Tốt nghiệp quan trọng này!

QUAN NIỆM VĂN CHƯƠNG

“Con đường sáng tạo thơ ca không phải là con đường dẫn nhà thơ đến giảng đường với rượu, hoa và những lời tung hô rền vang mà là con đường đưa nhà thơ trở về căn phòng nhỏ bé của mình. Nơi ấy, họ có thể sống và chết trong cô đơn nhưng chính nơi ấy, họ sẽ nhìn thấy vẻ đẹp diệu kỳ của thế gian này”. Tôi đã chép câu nói ấy ở một quyển thơ nào đó mà tôi không nhớ rõ và dán nó ngay đầu giường tôi nằm. Mỗi ngày trôi qua là mỗi ngày tôi thấm thía hơn điều đó.

“Cuộc đời đã cho ta lắm ngày bất hạnh” nhưng cũng cho ta những niềm vui nho nhỏ trong nỗi bất hạnh đó. Vui với nỗi cô đơn của chính mình. Tôi là một người mơ mộng, lãng mạn và cầu toàn. Đặc biệt cầu toàn trong tình yêu. Nhưng cuộc đời đâu như ta mong ước. Bốn năm bước chân ra khỏi cái cổng làng bé nhỏ, đủ để tôi đổ dành mình: không có chàng hoàng tử trong chuyện cổ tích đâu, ngọc a. Tôi đã yêu, nhưng không phải bằng trái tim của fan hâm mộ mà yêu bằng trái tim của một người bình thường. “Em tên là Alone. Em không tìm 1”.

Một cánh cửa vừa khép lại, cánh cửa khác sẽ mở ra. Sau nó là gì? Ánh sáng hay đêm tối? Và tôi phải làm gì trước nó. Bác thường nói với tôi “Dù trong bất cứ hoàn cảnh nào, hãy cứ cười lên vì cháu cười rất xinh”. Tôi cười, vẫn cười, nhưng đôi khi nó làm trái tim thêm rỉ máu. Tôi giấu Bác, khóc một mình, đủ để nỗi đau dịu xuống. Xin lỗi Bác, con không làm được. Giá niềm vui có thể ăn dè như miếng cá kho mặn. Giá nỗi buồn không nhiều như cơm, ngày nào cũng phải ăn vã. Cuộc đời cho ai đó một tiếng cười nhưng lại lấy đi 10 giọt nước mắt, thậm chí là trăm giọt, nghìn giọt mà không đổi lấy lại được một nụ cười. Cuộc đời lắm nỗi bất công, nó lật lọng, giả dối, lừa phỉnh...nó làm tôi bị tổn thương. Nhưng tôi không giận, không oán trách. Buồn. Chỉ buồn thôi. Buồn và một mình cùng nhau dẫn tôi đến với thơ. Tôi thường ngồi trong bóng tối, trước màn hình máy tính, chẳng phải suy nghĩ về những cái gọi là nghệ thuật, tôi tự cho mình quyền năng viết những dòng nhật ký bằng thơ. Những giọt nước mắt rơi xuống, những dòng thơ đến bên an ủi làm tôi thấy nhẹ lòng. Những bài thơ sau này có kỹ thuật hơn nhưng chủ trương của tôi là không làm mất đi tình cảm ẩn bên trong những câu thơ đó.

Đối với tôi, thơ như một người mẹ, bao dung và nhân hậu, luôn dang rộng vòng tay của mình ôm ấp những đứa con, dù chúng đã từng bỏ mặc mình, mãi vui, mãi khóc, mãi cười, mãi buồn về ai đó, về điều gì đó. Người mẹ ấy đã đưa tôi về những ngày thơ ấu trên đôi tay chai sần, ram ráp tháng năm, dìu tôi qua mọi nỗi khó khăn của cuộc sống và ôm ấp vỗ về những giấc mơ đẹp không trọn vẹn. Âm ảnh thơ tôi là người mẹ với những lời ru. Hồi bé, tôi thường được bác, được bố mẹ cho nằm võng và đưa tôi vào giấc ngủ bằng những câu dân ca mượt mà, sâu lắng: “Cái cò mày đi ăn đêm. Đậu phải cành mềm lộn cổ xuống ao..” hay “Gió mùa thu mẹ ru con ngủ. Năm canh chày thức đủ vừa năm”. Không hiểu điều gì ở những giai điệu ấy có sức hút mà lại đưa trẻ con vào giấc ngủ say đến vậy. Giờ lớn lên, tôi đã biết thương những cánh cò lặn lội bờ sông, thương lời ru chỉ còn vọng lại từ những đêm mất điện. Mẹ nằm hát ru chính cuộc đời mình. Thi thoảng dờ cái bọc con con

đựng mấy đồng bạc lẻ cũ kĩ mẹ cho không dám tiêu, nhìn cái ổ rơm hay bát com rang trong quán ăn nào đó ở Hà Nội lại thấy khóe mắt cay cay. Đó là những năm tháng không thể nào quên bên người tôi yêu thương nhất. Thơ giúp tôi nhận ra những giá trị giản đơn, bình dị mà đậm tình thương trong cuộc sống.

Thơ là Phật. Phật Bà nghìn tay nghìn mắt có thể thấu mọi việc thế gian và thấu mọi cõi lòng. Thơ giúp tôi sống thiện hơn, thật hơn với mình và với người. Thơ giúp tôi biết yêu thương những thân phận khốn cùng, những con người bất hạnh, những mảnh đời nhỏ bé. Hiện tại, tương lai rồi cũng trở thành quá khứ, chỉ có lòng yêu thương của con người với con người thì vẫn còn ở lại.

Chiến tranh đã đi qua, bao nỗi đau còn ở lại nhưng người ta đã biết tha thứ cho nhau. Bởi trong cuộc chiến, không ai là người chiến thắng cả. Cuộc đời cũng như một cuộc chiến vậy. Đua chen, tị hiềm, lừa lọc, tráo trở...nhưng rồi còn lại sau điều ấy là gì? Chỉ là gây những tổn thương trong lòng nhau, để lại những vết sẹo mà thời gian cũng không sao xóa được. Cuộc đời này có là bao, con người này đâu phải là mãi mãi. Rồi chúng ta cũng sẽ già đi và sẽ nuối tiếc những tháng năm tuổi trẻ cùng nhau. Vậy thì tại sao không cho nhau một nụ cười, một cái nắm tay, một tình yêu chân thật.

Thơ là ngôi chùa thiêng không dành cho những tâm hồn gian dối. Nhưng rất tiếc giờ người ta lại xen vào ngôi chùa ấy biết bao sự toan tính, lừa lọc lẫn nhau. Tôi cảm thấy bất lực và thất vọng. Nhưng cuộc đời vốn thế. Mãi mãi cũng không thoát khỏi bể trầm luân. Ai còn những điều tham, sân, si trong lòng thì không thể mang đến ngôi chùa Thơ những bài thơ “sạch” được. Và tôi, trong giờ phút này, muốn mọi người hãy lắng mình một phút. Mỗi ngày, hãy thiền một phút trong lòng để thấy lòng mình thanh thản, thom tho hơn. Nơi ấy, ta có thể chết trong nỗi cô đơn nhưng ta sẽ nhận ra vẻ đẹp diệu kỳ của cõi sống.

Xin chân thành cảm ơn cuộc sống đã cho tôi những nỗi đau. Hãy cứ cho tôi nỗi đau để tôi cảm thông với những người bất hạnh. Để tôi yêu những phút giây hạnh phúc nhỏ nhoi bên những người thân yêu khi tôi và họ chưa từ già cõi đời này!

Mười bài thơ, đó cũng là sự cố gắng từng bước làm mới mình nhưng trên hết, hạnh phúc nhất vẫn là những tâm sự được thầy cô và bạn đọc quan tâm, chia sẻ. Con đường văn chương là một con đường biến đổi kỳ diệu nhưng tôi hiểu rằng, sự biến đổi ấy, không ai khác chính là những chủ thể sáng tạo phải cố gắng làm mới thơ mình, không trùng lặp lại mình và người khác. Đó là một quá trình gian nan. Mong người mẹ Thơ luôn bên tôi dẫn đường, che chở.

Hà Nội, ngày 24 tháng 5 năm 2012

Vũ Thị Trang

TÁC PHẨM TỐT NGHIỆP

1 TRONG 285.000 (*)

Em tên là Alone

Biết tìm nơi đâu trong thế giới này
Cơ hội không chia đều cho tất cả
Làm sao có thể đi khắp mọi nơi
Không đủ thời gian tìm kiếm

Đêm bủa vây trái đất
Loài người không chỗ nấu nướng
Bóc tách lớp vỏ xanh
Trụi trần trong màu đen đặc quánh

Trái đất không góc cạnh
Bàn chân cứ mãi miết chạy trên đường tròn
cho đến khi biết mình đang chạy ngược chiều quả đất
ngược vào đêm

1
TRONG
285.000
Biết tìm 1 nơi đâu?

Anh có đang tự ôm cái lạnh trên cánh tay của mình?
Em phải buông nó ra
Lướt nhanh những ngón tay trên bàn phím
Những nick chat sáng đèn
Thế giới vuông ẩn nhiều sắc màu rubic
Góc nào cũng có người mang tên giống em
Họ hỏi em có phải 1 của họ không?

Có lúc thấy mệt
Đêm le lói đóng đinh bóng em vào tường
Biết không thể sống với định luật bảo toàn nổi cô đơn của quả đất
Hành tinh cũng cần tình yêu

1
TRONG
285.000

Alone biết tìm 1 ở đâu?
Đăng tin tìm 1 trên ngàn ngàn đôi cánh đom đóm
Nhưng chúng không thể bay

1
TRONG
285.000

Em không còn muốn tìm anh

Em tên là Alone
Em không tìm 1.

(): Theo khảo sát của một nhà xã hội học người Anh, cơ hội để chúng ta tìm thấy bạn đời hoàn hảo của mình chỉ là 1 trong số 285.000 người*

Uớt mưa

Con chim sẻ đậu dưới mái bancon
Ngắm nhìn những hạt mưa điệu đà trên giàn hoa giấy
Đôi chuột trú ngụ nơi âm áp
Thì thoảng rúc rích cười
Đứng trong sự tưởng tượng của mình
Mưa làm ướt điều gì đó
Về anh

Con ve, cây cầu, quá khứ

Con ve ấy trốn mãi nơi đâu
Chỉ nghe tiếng thời gian ra rả vọng từ cao tít
Một giây trôi qua là quá khứ
Em không tìm thấy
Hôm nao

Người ấy bảo nối hai điểm với nhau sẽ thành đường cong cong
Đặt tên cầu Hạnh Phúc
Giữa không gian lơ lửng
Đường thẳng chỉ là sự tưởng tượng

Tiếng ve cứ đốt những dấu phượng lìa cành
Đốt cả mặt trời hôm qua đậu trên suôi tóc
Cơn mưa rào... chiều trước
đường cong
Mưa bỏ mặc em rồi

Em trở về căn phòng chứa đầy dấu tích tình yêu
Bốn bức tường không
ô cửa nhỏ
Quá khứ em, anh, đôi tay run rẩy
Có đủ nối cây cầu ấy không anh?

Em nằm im giữa trống trải đời mình
Con cầu gió thổi hát ru em ngủ
Con cầu tuyết ngác ngơ gọi mùa đông tinh khiết
Em thôi nghe ve ve
Em thôi gọi ve ve
Em thôi khóc
Những tiếng kêu vô nghĩa.

Early morning, 22.11.2010

Đâu là thế giới của con

*Có những sáng bóng thấy... xa lạ
Như... không tồn tại trong thế giới này*

Trở mình, đêm!
Nhện giăng tơ mắc đầy nỗi nhớ
Đừng đan nữa
Khóc đi cho nỗi nhớ ngủ quên dưới roi mây của mẹ
Giật mình khẽ nấc trong mơ

Tiếng rao ai ướt đẫm sương
Chộn rộn cơn mơ với bánh mì, bánh khúc, bánh giò nóng
Khói bếp quê nghèo chắc đã thức từ lâu

Nằm nghiêng
Mơ cánh đồng vàng ươm con rạ
Mấy đũa xóm Đình nhem nhuốc bụi tro nướng cào cào
Khói bay
Nức mũi
Lối nhỏ
Hương cỏ gà
Đầy túi
Thơ thần thắng thua bờ ruộng
Lấp lánh mặt trời trên đôi má ấu thơ

Đâu đây mùa đông thu lu ỏ rơm
Mẹ kẹp chân truyền hơi ấm
Muôn vàn bông hoa nở bung giữa khoảng không đêm
Con không tìm thấy
Nửa đêm
Chỗ ướt mẹ nằm
Chỗ khô con ngủ

...
Con lớn rồi xa mẹ con đi
Cười bao lần trước trò chơi thành thị
Khóc bao lần trước ánh trăng như người đứng qua phố (*)
Mà chưa bao giờ xót đắng
Trước đôi vai bốn mùa lấm tím buốt xương
đòn gánh nằm mòn

quang rành ọp ẹp
đầu vết loài chim di cư về nơi cửa sổ
nhòa nhòa nắng
nhòa nhòa mưa
buồn
buồn
đêm
Lịm vào búi tóc
Con
Cho là đương nhiên

những tòa nhà cao thấp, những bước chân cao thấp
Con đi tìm chiếc roi trên bàn thờ
Bàn tay ram ráp trên lưng
áo nâu sồng đượm nồng mùi đất
Lẫn trong day dứt êm đềm
“Cái cò mày đi ăn đêm
Đậu phải cành mềm lộn cổ xuống ao” (**)
Vô tình trán con
Vô tình môi con
Một dòng nước mặn

(*): ý thơ trong bài “Ánh trăng” của Nguyễn Duy

(**): Một điệu hát ru Bắc Bộ

Rồi mẹ sẽ tan đi...

Con trai!
Tặng con khuôn mặt, đôi mày rậm ta đánh cắp của cha con
Đôi mắt biết yêu thương những thân phận khốn cùng
Chiếc miệng của ta
Chiếc miệng chỉ biết nói lời chân thật
Những đường nét trao con trong một đêm bí mật
Ta say sưa cảm nhận con lớn trong ta từng phút, từng giờ
Con biết không?
Ta lại thấy ta lớn lên trong lòng mình
Năm ngón tay xinh vậy gọi ban mai về ngôi nhà âm áp
Tưởng mỗi lần cha áp tai nghe con hát
Cũng chỉ là đứa trẻ ngu ngoan trong vòng tay ta.

Ngày mai
Con sẽ lớn lên với vóc dáng một người đàn ông
Rồi...Ta không thể thấy ta được nữa!
Nhưng đừng khiến ta không nhận ra đôi lông mày của cha con
Đừng lừa dối ta bằng đôi môi của kẻ khôn ngoan xảo trá
Đừng vụt qua thảng em con đang đánh giầy,
Đừng chối từ đứa em gái còm xanh“Chú mua giùm con tờ báo”
Hãy đỡ bàn tay run run của bà con đang rót chén trà xanh
nước trào lên miệng cốc
Bà không thấy con trai mình từ năm 1980(*)...

Ta đã biết về ngày mai
Ước mơ con rộng dài nơi thảo nguyên tím tấp
Cháy bỏng như mặt trời xa thăm
Ta ngồi bên cánh võng
thì thầm câu hát à ơi,

Một ngày xa xôi
Một ngày sắp tới
Một ngày thật vội
Ta sẽ tan đi không chút tiếng động khỏi cuộc đời con.

(*):*Chuyện có thật về một cụ già bán trà đá ở Hồ Gươm*

Lời ru màu nâu

Trong lời ru chiều nay
Con giật mình thấy Người lặng lẽ
giặt chiếc áo xanh bạc màu bên giếng
Xác xao tiếng lá
Âm âm tiếng gió
Con tưởng như mẹ đang vò trên tay khói lửa
Vò đốn đau nơi ngực áo
Vò thảng năm cho sạch mùi bom đạn.

Mẹ ơi!
Chẳng thể nào xóa hết được đau
Có bao giờ vết thương trong tim liền lại?
Chẳng thể nào xóa hết được đau
Tương lai tật nguyên trên tấm thân em bé mới chào đời
Và đây
Mẹ hãy nhìn con đi
Con của mẹ không thể ôm mẹ nữa
không thể
ôm.....nữa

Không
Mẹ sẽ ôm con
Tình yêu và lòng bao dung sẽ xóa đi tất cả
Chiến tranh chỉ làm chúng ta yêu thương nhau hơn
Bên kia đại dương
Những người mẹ cũng đau đớn lắm
Họ có thể vò sạch vết máu của người Việt Nam trên áo
Nhưng không thể xóa...

Mẹ phơi chiếc áo lên màu nắng
Mẹ xới luống đất trước nhà
Gieo những lời ru...

Sắp đặt

Tại triển lãm nghệ thuật sắp đặt (*)
Những phân tóc bị nhét vào lọ
Tôi bỗng thấy đàn cá lao đầu vào lưới tìm đường về đại dương
Chiếc vây kiệt cùng bắt lượ
Ánh mắt đờ dại
Khép mệnh môn thăm sâu

Tôi thấy những lọn tóc rạc màu
Kêu không thành tiếng trong những chiếc lọ
Loang lỗ bức tranh lập thể phẫn người
Những hàng lưng còng song song sàn thuyền, những bàn tay rom rốp máu, những
tảng đá ngân ngất ngất ngưỡng trên vai gầy.
Bốn bức tường bùng, những cô gái nhỏ lẳng lẳng làm việc 20 tiếng/ ngày
Đốt cháy kiếp người trong từng phút
Trong đêm
Đôi bàn tay rách bùng hai hàng nước mắt
Vài hạt cơm vương vãi
Con chó nhe răng cười

Tôi nghe tiếng trẻ con nghề ngộ đọc chữ
Tôi nghe tiếng cười cô bé
Tôi nghe người lớn khóc sướng vui
Khi những chiếc lọ mở ra.

(*): *Cuộc triển lãm nghệ thuật sắp đặt do World Vision⁽¹⁾ Việt Nam tổ chức năm 2012, phát động quần chúng, học sinh, sinh viên gom những mẫu tóc, lọn tóc thừa cho vào những chiếc lọ với dụng ý nghệ thuật: chống nạn mua bán người vì mục đích bóc lột lao động khu vực GMS (Tiểu vùng sông Mê Kông mở rộng).*

⁽¹⁾ *World Vision: một tổ chức nhân đạo Cơ Đốc giáo*

Ngày hôm nay

Bước thật chậm
thật chậm
Người đàn bà khoác trên mình rắng chiều
Lặng im xuống núi
Người đàn bà ấy bảo
Ta tìm một thứ có thể giúp ta lấy lại niềm tin

Bước thật chậm
thật chậm
Tôi gặp người đàn bà áo đen
Lặng im lần từng gờ đá ong cũ nát
cô đơn?

Bước nhanh về dòng sông
Những cánh hoa xanh nguyệt cầu. Đôi tay
Có trở lại sớm bình minh
Tuổi thanh thanh ngập nắng

Lặng yên nào
Niềm tin, nỗi cô đơn sẽ tìm về đúng tuổi
Biết buồn những nỗi buồn đúng tuổi
Chỉ là bỗng thấy mình già đi và ước mong trở lại
Như ngày hôm nay.

Bài thơ trong chiếc lá

Tôi gói bài thơ vào chiếc lá cuối đông
Bài thơ bay lên rồi rơi xuống đất.

Chiếc lá không đựng nổi sự chông chênh trong tim
Gục bên đường chợt nghe hồn thức
có cái gì nhưng nhức
có cái gì chông chênh
....vỡ vụn

Đội cánh chim mang lá thả lên trời
Bay bay...

Thiền

1.

Nơi tôi ở

Cây si già ngẩn ngơ làm thơ

Vợ chồng nhà cau bốn mùa yêu nhau sinh con đẻ cái

Cây bàng góc sân nhắc thời vụng dại

Lá đỏ, lá vàng

Thả những vần thơ

con gió thức tràn qua ô cửa

dụi mắt, chiếc lá ngủ quên rơi

“Rơi một lần em tôi bông bênh, nhẹ tựa như cơn gió

... Tôi loanh quanh giấu dòng lệ ngọt chờ em trong giấc mơ..”^(*)

Thì ra bản nhạc thức xuyên đêm

Dụ cơn mê ngủ

Thản nhiên cây bàng rụng tóc

Cô bé lặng im nhạt từng sợi bỏ vào chiếc hộp nâu

Đôi chim khiêu vũ suốt đêm

Hồn nhiên mơ bên rèm cửa

Bàn tay khô gọi mùa đông về nhanh phòng nhỏ

Suyt! Khẽ thôi.

2.

Bình thường thức

Bình thường đọc

Bình thường viết

Bình thường cô đơn

Bình thường im lặng

Hay ngồi ngoài ban công nhìn trăng

Hay ngồi ngoài ban công nhìn đèn

Hay ngồi ngoài ban công nhìn bóng cây đen đen

Một cơn gió thật lạ

Một mùi hương thật lạ

Một giọt nước thật lạ

Thắm thâu vào đêm

Thích nhất là mùa thu ngắm lá vàng rơi

Thích nhất là trời mưa đứng dưới cột đèn nhìn lên

Thích nhất là trò xoa tai véo mũi

Thích nhất là nghe H đọc thơ

3.

Thương đôi tay bông loài hoa trắng buốt
Lũ chuột nhanh nhách đêm qua
Thương nỗi buồn mắt si khép lại
Bên kia tiếng mưa em thôi không khóc thi

Không đếm ngày mai, ngày kia, ngày kia...
Sợ những ban mai ngoảnh lại
Sợ trắng nghiêng nghiêng mái ngói
Sợ sâu thâm thì

Ngôi nhà ấy bốn mùa vui buồn mưa nắng
Đau đầu câu thơ ai viết đêm đêm
Bao bước chân đến đi,
Bao thế hệ cùng nhau gấn bó
Ngôi chùa thiêng của mọi tâm hồn

4.

Khác rồi một bức tường rơi
Khác rồi một giấc mơ
thôi ấy mà
Chỉ mình
ta cứ tìm ta
Ngẩn ngơ ngơ ngẩn
màu hoa giữa trời
Hôm qua ta mất thật rồi
Cái màu nhiệt huyết bên đời
vô tâm
Nổi trôi ghềnh thác một thân
Qua sông
đành
gánh màu xuân ráng chiều
Đêm về ngòi thấp cô liêu
Tìm câu thơ cũ... một chiều... ngày xưa...
Ngày xưa mình thích
mưa mưa
Lặng yên một cõi...
Xưa xưa cửa thiền.

(*): lời bài hát “Em về trời

MỤC LỤC

<i>STT</i>	<i>Nội dung</i>	<i>Trang</i>
I	<i>Bìa chính</i>	1
II	<i>Bìa phụ</i>	2
III	<i>Lời cảm ơn</i>	3
IV	<i>Quan niệm văn chương</i>	4
V	Tác phẩm tốt nghiệp	6
1	1 trong 285.000	7
2	Ướt mưa	9
3	Con ve, cây cầu, quá khứ	10
4	Đâu là thế giới của con	11
5	Rồi mẹ sẽ tan đi	13
6	Lời ru màu nâu	14
7	Sắp đặt	15
8	Ngày hôm nay	16
9	Bài thơ trong chiếc lá	17
10	Thiền	18
VI	Mục lục	20
VII	Bảng thống kê các tác phẩm chính đã in ấn	21
VIII	Bản nhận xét tác phẩm tốt nghiệp	22

BẢNG THỐNG KÊ CÁC TÁC PHẨM CHÍNH ĐÃ IN ẤN

STT	Tên tác phẩm	Nơi in ấn	Thời gian công bố
1	<i>Giọt ngâu thứ hai</i>	<i>Bản tin ĐH Quốc Gia</i>	<i>Năm 2008</i>
2	<i>Có bao giờ trẻ con không khóc chào đời?</i>	<i>Tạp chí Văn nghệ quân đội</i>	<i>Năm 2009</i>
3	<i>Rồi mẹ sẽ tan đi...</i>	<i>Tạp chí Văn nghệ quân đội</i>	<i>Năm 2010</i>
4	<i>Bài thơ trong chiếc lá</i>	<i>Báo Quân đội nhân dân</i>	<i>Năm 2011</i>

BẢN NHẬN XÉT TÁC PHẨM TỐT NGHIỆP

Họ và tên sinh viên: **VŨ THỊ TRANG** - Khóa: 11 (2008 – 2012)

Họ và tên người hướng dẫn: **nhà thơ Nguyễn Hữu Quý**

Họ và tên người phản biện: **Nhà phê bình văn học Chu Văn Sơn**

NỘI DUNG NHẬN XÉT

(Không cho điểm số vào bản nhận xét)

EM XIN CHÂN THÀNH CẢM ƠN!